

ΧΑΡΙΤΙΝΗ

«ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ; ΕΛΑ ΝΤΕ!»

Το τράφικ στην πόλη έχει ξεφύγει. Οι γειτονιές μοιάζουν με εργοστάσια και είναι αδύνατον να υπολογίζεις πως «σε δέκα λεπτά θα είμαι εκεί». Πρωί Τρίτης, εμφανιζόμαστε κι οι δυο αργοπορημένες στο ραντεβού μας. Παραγγέλνω καφέ κι η Χαριτίνη ψάχνει για ένα μπολ, να βάλει νερό στον σκύλο της τον Λάκη που μας κάνει παρέα. Της δηλώνω πως είμαι fan της δουλειάς της, χαμογελά και νομίζω ντρέπεται λίγο. Όταν είχε κυκλοφορήσει πριν τρία χρόνια την ποιητική της συλλογή με τίτλο «Αφού Ερώ», είχα εντυπωσιαστεί τόσο πολύ με την αλήθεια που εντόπισα στις σελίδες του βιβλίου, που πήρα πέντε κόπες και τις μοίρασα στους αγαπημένους μου. Η Χαριτίνη μιλά αργά, το τέμπο της φωνής της είναι σταθερό και χρησιμοποιεί πολύ τα χέρια της όταν εκφράζεται και όταν σκέφτεται. Είναι απ' τις περιπτώσεις που αντιλαμβάνεσαι πως αυτός που έχεις απέναντί σου, έχει πολλά στο μυαλό του και μια γρήγορη ατάκα δεν θα 'ταν αρκετή για απάντησέ. «Συγγνώμη αν σε δυσκολεύω. Δεν το 'χω το μάρκετινγκ...». Δεν πειράζει, δεν είναι αναγκαίο.

«Ζωγράφισα από μικρή. Είχα και δυο πολύ καλές δασκάλες τη Μαίρη και τη Θάλεια, απ' τις οποίες έμαθα πολλά κι αγάπησα την Τέχνη. Αργότερα, στην Ελλάδα, είχα τον

Κασκούρα για δάσκαλο κι εκεί έμαθα τις τεχνικές. Από Καλές Τέχνες που πήγα να σπουδάσω στην Αθήνα, κατέληξα στη μουσική. Προηγήθηκε κι ένα πέρασμα από το Λονδίνο, που δεν μου είχε αρέσει καθόλου τότε. Στην Αθήνα λοιπόν, σπούδασα μουσική τεχνολογία. Την τέχνη δεν την παράτησα. Όποτε μου άρεσε η δουλειά κάποιου ζωγράφου, πήγαινα κοντά του για μαθήματα. Ανακατεύομαι σε πολλά και ταυτόχρονα. Δεν κατάφερα ποτέ να συγκεντρωθώ σε ένα πράγμα. Ακόμα και σήμερα. Στον τελευταίο χρόνο των σπουδών μου, λόγω προβλήματος υγείας της μαμάς μου, επιστρέφω πίσω στην Κύπρο».

«Σήμερα ασχολούμαι με διάφορα. Γράφω μουσική - έχω κάποια δείγματα στο www.myspace.com/charitini - ζωγραφίζω, έχω εκδώσει την ποίησή μου. Η μαμά μου έλεγε ότι είμαι πολυταλαντούχα. Δεν ξέρω. Υποθέτω πως όλα αυτά γεννιούνται μέσα από τη δυσκολία μου να επικοινωνώ. Βρίσκο διαφυγή στις τέχνες. Μάλλον αυτό είναι. Αν θέλω σου πω κάτι δεν θα κάτσω να σου μιλήσω, δεν θα σου στείλω μέιλ. Θα κάτσω να γράψω ένα γράμμα, ένα στίχο. Δεν τα καταφέρνω με τα λόγια. Μπορεί ούτε με τις πράξεις, δεν ξέρω. Δύσκολα πράγματα».

«Νιώθω πως είναι δύσκολο να με καταλάβει κάποιος αν δεν διαβάσει την ποίησή μου ή να δει τη δουλειά μου ή να ακούσει τη μουσική μου. Έμαθα να ζω μόνη. Αν και ερωτεύομαι συχνά, έχω σχέσεις, έχω φίλους, έμαθα να είμαι μόνη. Το απολαμβάνω. Περνώ πολλές ώρες μόνη μου. Εκεί ανακάλυψα και έμαθα να εξελίσσω τον εαυτό μου. Να δημιουργώ. Για μένα είναι πλέον τρόπος ζωής. Η μοναξιά. Όταν είμαι πολύ χάλια δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Περίοδοι που νιώθω εντελώς κενή. Άλλες φάσεις μπορεί να περνάω εφτάωρα να ζωγραφίζω. Γενικότερα είμαι κυκλοθυμική, νομίζω όλοι είμαστε».

«Μια ταινία απ' τις πολλές που με έχουν καθορίσει είναι το «Όλα τα Πρωινά του Κόσμου». Γαλλική. Από μουσική ακούω από ηλεκτρονική σε τζαζ, Χατζιδάκι, Αρλέτα... πολλά. Όταν ζωγραφίζω ακούω ορχηστρικά κυρίως κομμάτια. Διαβάζω. «Το Βιβλίο της Ανουσίας» του Πεσοόα είναι απ' τα αγαπημένα μου.

«Ο Μικρός Ναυτίλος» του Ελύτη επίσης, τα «Γράμματα ο' Ένα Νέο Πουιτί» του Ρίλκε. Είναι πολλά».

«Τελικά μπορεί να μην είμαι των ταξιδιών. Το συνειδητοποίησα μετά από χρόνια. Είμαι πιο σταθερή απ' ό,τι φαίνομαι. Μ' αρέσει το γνωστό, το γνώριμο. Τα ταξίδια τα συνδέω με ανθρώπους. Να ταξιδέψω για να δω κάποιο αγαπημένο πρόσωπο. Αν τώρα ερωτευτώ ένα άτομο που να με «ταξιδεύει», τι να το κάνω το ταξίδι; Πού να πάω; Ταξιδεύω μέσα από ανθρώπους. Θέλω να νιώθω ασφάλεια».

«Μ' αρέσουν οι εκδρομές, το περπάτημα, η θάλασσα. Μ' αρέσει η Κύπρος. Έχει ωραία μέρη. Με καλύπτει. Είναι υπέροχη η φύση. Δεν μου λείπει να πάω να δω για παράδειγμα τα βουνά της Ελβετίας».

«Είχα κάνει ακόμα μια έκθεση στο «Καφωδείο» το 2002, τώρα στην «Gallery 2». Η συγκεκριμένη δουλειά που θα παρουσιάσω εκεί άρχισε μια μέρα που ήμουν στο σπίτι και δεν είχα χαρτί να ζωγραφίσω. Πήρα εκείνες τις μεγάλες χάρτινες τσάντες του Ikea που είχα πρόχειρες κι άρχισα να ζωγραφίζω με νερομπογιά. Σιγά-σιγά εξελίχθηκε η τεχνική, προστέθηκε και το κολάζ... Προέκυψε μια θεματική που έχει να κάνει με τους χώρους του σπιτιού, όταν οι άνθρωποι απουσιάζουν. Τα άδεια δωμάτια της καθημερινότητάς μας. Η εξερεύνηση της συνεχούς αλληλεπίδρασης του χώρου και του ανθρώπου».

«Αυτό που κάνω είναι μοναχικό. Την αντέχω τη σιωπή. Την ψάχνω κιόλας. Εννοείται ότι υπάρχουν στιγμές που θέλω να βγω έξω, να είμαι με κόσμο. Αλλά γενικότερα την αντέχω τη σιωπή. Και τη μοναξιά. Μπορεί να κλειστώ για δυο μήνες στο

σπίτι αλλά το αποτέλεσμα θα το μοιραστώ με τους φίλους μου. Πρόσφατα αποφάσισα να βγάλω τη δουλειά μου προς τα έξω. Κι είναι ωραίο να μοιράζεσαι τελικά. Η δουλειά μου είναι ο κόσμος μου. Θα την έλεγες αυτοβιογραφική».

«Τι είναι καλλιτέχνης; Έλα ντε! Δεν είναι να βιώνεις πράγματα ή να ονειρεύεσαι πράγματα και να τα αποτυπώνεις μέσα από μια τέχνη; Δεν ξέρω αν μ' αρέσει να με αποκαλούν καλλιτέχνη».

«Πρόσφατα στη ζωή μου, βλέπω το «μέλλον». Γενικά. Πριν δεν το 'βλεπα. Στα 22 είχα χάσει τη μαμά μου. Ήταν καθοριστικό για μένα. Ήμασταν πολύ συνδεδεμένες. Τώρα άλλαξαν τα πράγματα, πέρασαν τα χρόνια. Υπάρχει μια ματαιοδοξία μέσα μου αλλά δεν είναι μιζέρια. Είναι καλύτερα τώρα πα».

Info: Η έκθεση της Χαριτίνας θα παρουσιαστεί στην «Gallery 2», απέναντι από το Γυμνάσιο Φανερωμένης, από τις 10-17 Δεκεμβρίου.